

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

50
30
Christiane Hansen.

Minder om Frøken
Affriede Schmidt.

Odense 1905.

Minder

om

Frøken Alfriede Schmidt

ved

Christiane Hansen.

Odense.

I Kommission hos Hempelske Boghandel.

1905.

Fyens Stiftsbogtrykkeri (Dreyer).

Det er kun et lidet Minde, ---
et Minde om Frøken Alfriede Schmidt.
Jeg loved -- en Aften vi talte derom --
jeg vilde fortælle lidt:
„Fortæl det helst i mit Værnehjem“
hun smilende bad. --
Nu sender jeg „Mindet“ til dem,
der kjender
hendes værnende Hænder.

Minder er Guld for Tanken.
En Skat, der øges hver Dag.
Men Skatten tør ikke høves
Ved hvert et Aandedrag.
J. BLICHER-CLAUSEN.

Vi vil alle Tider mindes Dig,
saaledes som Du var,
med Dit blide Smil og Dine milde Øjne.
Vi vil alle Tider takke — for den Kærlighed,
Du bar,
Thi hvad kan dog som Kærligheden højne!

Vi vil alle Tider huske
Dig, netop som Du var,
naar vi mødte Dig i dine gamle Stuer.
Naar Tankerne vi vekslede,
og Din — den var saa klar,
naar Du brændte for Din „Værnesag“ i Luer!

Vi vil alle Tider huske,
vi — Venner som Du fik:
Naar vi gik for at sé, om Du var hjemme.
Naar vi kom ad Portens Stenbro
ad Trinene ret
og mødtes af Kong Edwards store
Barneporrait
i Skottedragt, med tærnet Skørt og Trøje.

Naar vi steg i Din gamle Gaard
ad Trapperne op,
hvor Lyset faldt fra farvede Smaaruder,
naar vi trak i Klokkestrængen,
mens vi grundede paa,
hvor vel de gamle Kister
engang monne staa,
som prangede paa Trapperne de brede.

Naar Døren blev os aabnet,
det var, som kom vi ind
i noget sælsomt gammeldags,
der stemte vort Sind
 til at træde tyst, —
— og Stemmerne at dæmpe. —

Jeg kigged' i Entreen mig forsigtig omkring
og saa imellem Glas og Slaa
de underligste Ting
i .Esker langs Væggen at stande!
— Der er Billeder af Silke
og Fletninger af Haar;
der er sjeldne Broderier —
og jeg synes, — der jeg staar,
et Liv — maa være brugt dem at baldyre.

 Der er Huer fra din Barndom
samt Bønderkoners Sæt —
en Brosche med smaa Perler,
og Ringe — nok saa net —
et Manglebrædt —
en Borgervæbnings Fjerbusk
 og Chaco,
en Stol, hvori er skaaret:
 Mette, 1702;
et Dukkehus med Tag paa,
Utal af Kander, Krus —
jeg tror forvist:
I dette gamle, underlige Hus
kommer aldrig et Støvgran,
ejheller noget Smuds!
Skønt Tingene er hundreदारig gamle,
er de blankt polert.
Det kalder man at samle! —
Hvad ser jeg der i Loftet
nær den gamle Chaco?
Et Glarmesterskilt,
om jeg Øjnene skal tro.
Med stor Kunstfærdighed
er det sat sammen,
og udgør vel sin Del af hele Rammen,
i hvilken Husets Frøken,
som et levende Portræt

paa gammeldags Værdighed
og Anstand -- fin og net --
vandrer om blandt sine mange, gamle Sager.
At ordne dem med Smag,
det er for hende let,
det stilfulde, gammeldags,
ja, det forstaar hun ret!

Men -- alt imens jeg grunder
paa de sære gamle Ting
og deres Tilblivelse, -- der høres lette Trin;
Du kommer, -- og Du leder mig
ved Haand i Stuen ind
og byder mig et hjærteligt: Velkommen!

Om Halsens Runding ligger
Din Kniplingskrave fin.
Og medens nu Du trykker
min Haand saa fast i Din,
Du fører mig til Sæde i Din Stue:
-- „Hvor det er rart at se Dig
at se Dig igen,
fortæl mig om Dig selv
nu rigtig, min Ven.“

Og Ordene de strømme fra et opdæmmet
Væld,
vi glemmer ganske Tiden
og Bordet, der staar dækt:
Tankerne vi vexler,
og Ordene faa Vægt.

Vi drøfter og Din Rejse
til Capri og Paris,
og Letheden at se sig om
paa Nutidens Vis.
Og der gaar Bud med Ordene
fra Sind og til Sind. --
Fortroligheden lister sig smilende ind
i Hjerternes lønlige Kroege.

Imedens Dagen hælder,
og Mørket falder paa,

vi sidder i Din Sofakrog i Stuen;
har skrællet Appelsiner, —
nu — i Lygternes Skin
jeg siger: „Aa fortæl mig
alt, hvad Dig falder ind!
Nu har jeg jo fortalt Dig saa længe;
thi lige fra jeg kom herhen
og ringed paa Din Dør,
har mest Du spurgt, —
og jeg fortalt, — til jeg er ganske ør!“

„Aa! Hvad skal jeg fortælle?“
Du svarer med et Smil. —
Fortælle? — Om den gamle Tid —
jeg gerne høre vil;
Du har jo saa mange rige Minder!

„Ja! — Først maa vi ha' Theen endt,
og saa skal vi ha' Lampen tændt,
at rigtig Du kan se det alt;
thi meget kan jeg vise,
som sikkert Du vil prise, —
fra Capri og Rom!“

Nu dukker der Billeder fra Barndommen frem,
saa vil jeg da fortælle om mit elskede Hjem! —
„Paa Vestergade ligger jo
min gamle Fødegård;
der legede som Barn jeg
med mit lange gule Haar
under Træerne i Gaarden
med min Broder.
Naar Fyraften var kommen, —
Butikken var lukket,
kom Fader ud i Gaarden —
med vor Moder.
Sin Merskumspibe havde han;
— helt festligt og smukt
njar de hviled' under friske grønne Grene!

Og medens vi nu legede
og sprang saa rask omkring,

og kørte med en lille Vogn
omkap i store Sving,
— de sad og var saa glade under Træet.
— De holdt hinanden fast i Haand,
thi knyttet var imellem dem
saa fast og stærkt et Baand.

Min Moder da rejser sig spøgende op
og siger: „Med Bladene fra Morbærgrenens
Top

skal Du fodre Dine Orme,
for Silke —
voxer ikke som Blomsterne
paa Stilke!“

Og vi samler Silkeormens lille, lette Spind,
og vi vinder deres Silke
saa gul og ren og fin
paa den sødeste lille bitte
— Ibentræsten!

Og jeg, som staar hos!
Jeg ser paa det Spind,
i hvilket Dyret skjuler sig
og væver sig ind! —
Og jeg synes: Guds Visdom er
saa grulig, grulig stor,
naar den kan ogsaa strække sig
til Ormene paa Jord
og lære dem saa dejligt at væve.

Og jeg synes, at en Sommerfugl,
der ud af Puppen fór,
er noget af det underligste
paa Guds grønne Jord,
mer underligt end det,
at *jeg lever.*

Og opfyldt af de Tanker,
jeg husker endnu,
hvordan det i mit Hjerte sig
med Bæven foldet ud,
det Spørgsmål:

om Guds Kraft fra det høje.

Stille sad jeg
grundende paa,
hvem der dog kunde saa meget forstaa,
som blot dette: at kunne spinde Silke;
havde jeg nogen Evner — og hvilke?

Mens Moder nu sysled og baldyrede ret,
jeg voxed op i Ærbarhed og Glæde.
Jeg stod og saa paa Stjærnerne
paa Himlen bag Sanct Knud
og tænkte paa den store og almægtige Gud,
der føder Fugl — og Markens Lillie klæder,
paa Menneskenes Børn —
som han allermest har kjær,
paa hvis Øjne han aander,
naar vi græder.

Da slog den 10 i Taarnets Ur;
og Vægteren sit Vers sang ud
til Byens Borgere — et Bud,
at slukke Lyset ud; —
Jeg lytted til hans Vægtervers
iført mit Natteskrud:

„Om Du vil Tiden vide
For Bonde, Pige, Dreng,
Da er det paa de Tide,
Man føjer sig til Seng.
Befal Dig Herren fri!
Vær klog og snild,
Vogt Lys og Ild
Vor Klokke er slagen 10.“

En Dag jeg saa paa Sancte Knud
og tænkte, — hvem mon dér staar Brud?

Da ringed det med Klokkerne, —
de bar en Kiste ud.

Jeg tænkte paa den Kjærlighed,
som Gud i os fik lagt,
den finder nok sit Virkefelt
med Kjærlighed i Pagt!

Som oftest dog jeg jublede

og sang af Hjærtens Lyst;
naar bliver stor og voxen jeg?
— Jeg lo af fulde Bryst. —
Først maa Du lære Anstand
og Høviskhed min Ven,
derfor vil vi nu sende Dig
til Hovedstaden hen,
der kan du faa Kundskaber
hos Zahle;
og siden — lære Blomster at male.

Men Livet svandt,
og Sorger kom,
og holdt jeg Fest,
da satte jeg
til Højbords mangen fattig Gæst
da tav min egen Smerte bedst!

Om det, der kaldes „Lykke“
til mig i Livet kom,
det var egentlig noget,
jeg aldrig spurgte om;
men jeg sørged saameget,
naar de Kæres Plads blev tom!
Jeg levede i Tankerne med dem, jeg havde
kær,
og huskede dem altid
under skyggende Trær
de kære to — Forældre — længst i Mulde!

— Men det, som de sparsomt
samled ved deres Flid,
har jeg villet bevare
og til Slægters sene Tid
min Fødeby det tager i Eje,
Jeg er nu den sidste af den kendte gamle Slægt,
der falder — ved et Økschug i Skoven.

I Barndomshjemmet saedes der
godt i mit Sind,
den dybeste Følelse

af hjemlig Hygge, end
den Tryghed det giver, at eje et Hjem,
et fredlyst Sted i Verden,
et eget stille Gem
som Tillflugtssted i Verdenslivets Storme.
Og ingen i Verden
mig synes mer forladt
end den, der ikke ejer
i Verden den Skat,
en Rede, med lunende Vægge.

For mig blev mit Hjem
som en evig Poesi,
den levede, den virkede,
den aandede jeg i,
til mine Lokker de blev graa og tynde,
og falder engang ogsaa jeg
som Træet i Høst,
skal Efterslægten dog endnu
min ensomme Røst
i mine mange Fortidsminder finde.

Den Kjærlighed jeg trængte til
at give og at faa,
jeg delte ud til Mennesker,
og det kan jeg forstaa:
Den har i Livet baaret Frugt,
saa ogsaa jeg fik noget smukt
i Livet rettet ud!

Omme hist paa Klostervej —
idyllisk stille Ro, —
er der dannet et Hjem,
en rigtig hyggelig Bo
for de mange smaa ensomme Fugle,
som faa en lille Rede sig at skjule.
— Det har været min Glæde,
det har været min Lyst,
jeg har elsket den Tanke
af inderste Bryst:
at skabe Hjem for dem, som kunde trænge.
Jeg kunde derfor endnu arbejde længe!

— — — — —

Men lad os gaa i mine Stuer ind
og se dem rigtig ved Lysenes Skin;
i Aften vil vi lave saa hyggelig en Fest,
Du er igen min kære og savnede Gæst.
Og saa skal vi ha' noget rart;
det bringer Stine i en Fart, —
og saa skal vi ha' mere Lys!
Du fryser? — Ikke? — Aa et Gys
fik *mig* kun til at ryste.“

Og medens nu vi sidder,
og Tanken søger Hvil,
i Fædrenes den gamle Stue,
jeg ser mig om — imedens
hun nikker dertil, —
gammel — men poetisk at skue! —
Hun slumrer ind;
lidt træt og bleg
og uden Kindens Lue, —
— — — — —
Bornholmeren den dikkede
— — — — —
i hendes Fædres Stue.

Alt længe stille hørte jeg
paa Urets: Tik — Tik — Tak,
— — — — —
i Lampens Flamme brændte det
mere og mere mat.

Det listede i Stuen saa underlig tyst,
i de gamle Møbler
det knagede med Lyst.
— Jeg syntes det hvisked —
som af Aander!
— Fra Rammen over Canapeen
i Silhuet jeg saa
den unge Madam Schmidt
ud paa Gulvets Brædder gaa, —
hente lidt Silkespind
fra Glasæsken frem,
sætte sig saa stille
ved Vinduet hen

og brodere med Naal og med Silke.
— Og jeg saa hendes fine, kønne Profil,
alting var klippet i den reneste Stil,
Livet det korte
og Fødderne de smaa,
Korsbaand i Skoene,
og Tyllskappe paa.
Over hende hviled' et Skær af Harmoni,
den en ærbar Kvinde saa let sig hylder i. —
Hun kiggede til Fuglen —
i Buret, — som det hang, —
og til at se sin Gyldenlak
hun ogsaa følte Trang;
— — — — —
saa rejste hun sig smilende
og lydløst op; —
og nikkede, — idet hun forlod os.
Hun gjorde det,
som var hun en gammel Bekendt;
og næppe jeg vidste,
hvordan jeg var vendt
i Stuen, hvor jeg hørte Uret dikke. —
Det var jo Din Moder?
— Var det ikke?
— „Min Moder“, hun svarede —
„aa — jo — jeg har drømt! —
Hun var her just og saa paa mig
saa kærligt og ømt;
hun ser saa ofte
til sin lille Pige!
Det er, som hun vinker mig hjemad
nu til sig, — og engang
saa vil jeg følge hendes Vej!
— Engang — naar mit Timeglas er rundet!“

..Nu kommer snart min Konefest,
saa skal jeg samle mangan Gæst.
Og Du kan tro,
som aldrig før
jeg aabne skal min Dør!
Hist i min Sal deroppe,
med hvælvet Loft og mange Lys,

jeg samle skal saa rig en Krans.
— som var det Sancte Hans!“

— — — — —

Saa sad vi atter tavse
Uret slog sit: Tik — Tak — Tik,
da efter denne Pause
hun sagde — saa blidt:
„Hvad her jeg har ejet,
har jeg ejet kun paa Borg,
det volder mig slet ingen Verdens Sorg,
naar jeg skal forlade mit Eje!
— Kærlige Hænder vil efter min Død
frede om mit Minde,
naar forlængst i Jordens Skød
min Puppdragt er lagt under Mulde!“

Ikke længe derefter, —
just paa Konefestens Dag,
gik en stille Fremmed
ind under hendes Tag.
— Det var Døden, som fandt Vej
til hendes Stuer.
Først han stilled Viseren
paa Hjemmets store Ur.
— Da den gamle Bornholmer der
holdt op at gaa sin Tur,
der gik, — som et Suk gennem Huset.
— Den gamle Frøken laa nu
i Sengen saa hvid,
marmorbleg og stille,
rolig og blid —
hun laa for Døren til sin gamle Stue,
til Livet det svandt hen,
hun smilede og takkede
for Vennernes Trøst, —
hun hørte vist i Drømme
en kaldende Røst! — —
— Hun laa og saa paa Roser
fra Sydens varme Sol.
— Døden sad og ventede
i hendes Fædres Stol, —

til Timeglassets Sandskorn
lydløst -- langsomt --
-- -- -- randt ud.

Da Aaret sig sænked
imod sin sidste Dag,
vi tog et Farvel -- af de lange.
Hun nikkede og hviskede:
„Vi ses jo min Ven!“

 jeg søgte at smile, --
men da jeg stod igen
ved Døren til den gamle Stue,
hun drejed sig imod mig
og sagde højt: „Lev vel!“

 Vi følte klart, det blev det sidste Skue!

Da næste Gang vi kom,
var det Sørgflorets Flig,
der vandt sig i alle Dine Stuer,
der dækkede Din Baare
og Lysekroners Glans,
mens Palmerne skjulte Din Kiste.

Der saas saamangen rig en Krans
med Baand og Sløjfer ved;
der saas saamangen fattig Krans
af Gran og Vedbend med.

 Ved Hovedenden laa der
 en Myrthekrans med Slør:

 Du skal nok faa en Brudekrans --
engang -- -- -- naar Du dør! --

Om Aftenen silde fra Dit Hjem man bar
Dig ud,

vi fulgte med i Skarer.
Oplyst var Kirken -- Sanct Knud.
-- Den næste Dag var Klokketklang
og Orgelspil og Salmesang.
Mens Kirken var smykket
med Lauren og Lys,

sang Kirkekoret
som et stille Drys
af Toner over Din Kiste:

„Lær mig, Du lette Sommerfugl
at sønderbryde tunge Skjul,
som nu min Frihed tvinger!
En Orm jeg kryber end paa Jord,
Snart flyve højt med lette Flor
de gyldne Purpurvinger“.

Saa blev da under Orgelspil,
af Palmer dækt og Roser smykt
Din Kiste — baaret ud, —
da ringede — da ringede
de Klokker i Sanct Knud!

Puppen laa tilbage —
Forvandlingen var sket.
Nu fløj Du selv som frigjort ud
paa Kjærlighedens Bud;
paa lyse lette Vinger svang
Din Sjæl sig — imod Gud.

Vi vil alle Tider mindes Dig,
netop som Du var,
med Smilet blidt og Dine milde Øjne,
vi vil alle Tider takke for Din Næstekærlig-
hed,
— thi hvad kan vel som den et Livs maa
højne!

Frøken Alfriede Schmidt.*)

Klokkerne ringe fra Sanct Knud!
De bringe os Bud:
En Sjæl er gaaet ind til sin Herre og Gud.

Du taalte ikke den Tanke,
At der var Mennesker, der led Nød,
Det voldte Dig fast en Smerte,
At Nogen kunde mangle Brød.
Men nu tier alle Smerter.
En Sjæl er gaaet hjem til sin Gud,
Klokkerne ringe i Sanct Knud!

Du ofrede mer', end man vidste,
Du virked, hvad knap man forstod,
Du tænkte paa Andre til det Sidste
Ved Alt, hvad Du efterlod.
Der er Vemod over vor Tanke:
En Sjæl er gaaet hjem til sin Gud.
Klokkerne ringe i Sanct Knud!

Din Tanke, at skabe et Hjemsted,
For enlige Kvinder et Ly,
Du formede smukt i et Værnehjem, —
En Ære for Odense By.
I Hjertet er der Tak hos saa Mange,
At Du kjendte Guds Kjærligheds Bud.
Klokkerne ringe i Sanct Knud!

Du ejede Trang til at hjælpe,
Til at række Haanden i Nød;
Det er derfor, Du vil blive mindet,
Langt, langt ud over Din Død.
I Mindet vil Du leve hos os Alle.
Til vi mødes hisset hos vor Gud.
Klokkerne ringe fra Sanct Knud!

*) Aftryk af Fyens Stiftstidende 19de Jan. 1905.

Nu ringes der med Klokker fra Sanct Knud.
Der er En, som staaer Brud.

Fredlyst og smilende, lydløst hun kommer,
Øjnene straale mod evig Sommer! — — —

Sjælen gik saa stille hjem til sin Gud.

— Klokkerne ringe i Sanct Knud!

C. H.

